

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatele **J. N.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Schollem, advokátem se sídlem v Třebíči, Bráfova 24, za účasti **Celního ředitelství Olomouc**, se sídlem v Olomouci, Blanická 19, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 77/2005 – 31,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 8. 2006, č. j. 22 Ca 77/2005 – 31, **se z r u š u j e** a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), kterým tento soud zamítl jeho žalobu podanou proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 15. 1. 2005, č. j. 11110-04-1301-21 (dále též „správní orgán“), jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Olomouc (dále též „správce daně“) ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4397/02-1361-21-4, kterým bylo stěžovateli vyměřeno clo a daň z přidané hodnoty v celkové výši 146 590 Kč.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatel uvedl důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení v tom, že skutková zjištění správního orgánu nejsou správná a dostatečná a dále, že ve věci nebylo provedeno řádné a úplné dokazování. Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že se stěžovatel při vykládce zboží účastnil jeho odnětí společnému tranzitnímu režimu, čehož si z okolností případu nejméně musel být vědom, a proto je celním dlužníkem

dle ust. § 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy o společném tranzitním režimu mezi zeměmi Evropského sdružení volného obchodu, publikované pod č. 179/1996 Sb. (dále jen „Úmluva“). Nesprávným se stěžovateli dále jeví nejenom závěr krajského soudu, že měl mít ve svém držení mezinárodní nákladní list po celou dobu přepravy, ale také názor, že byl povinen dodat zboží Celnímu úřadu Olomouc, neboť v případě tzv. zjednodušeného postupu celního odbavení, který zákon umožňoval, totiž není třeba, aby přepravované zboží bylo celnímu úřadu fyzicky dopraveno. Stěžovatel odmítá argumentaci krajského soudu, že jednal hrubě lehkomyšlně. Stěžovatel rovněž namítá, že krajský soud se nevypořádal s jeho důkazními návrhy (výsledkem stěžovatele a výsledkem Ing. O. V.), neboť navrhované důkazy neprovedl a nedostatečně se zabýval správností hodnocení důkazů, které provedl stěžovatel, a své závěry přesvědčivě nezdůvodnil. Stěžovatel je přesvědčen, že z napadeného rozsudku není zřejmé, proč krajský soud odmítl jeho argumentaci, a to především ve vztahu k tvrzené absenci zavinění a k dobré víře v řádný běh událostí. Proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Zásadní stížní námitkou stěžovatele je jeho nesouhlas se závěrem krajského soudu, že se při vykládce zboží účastnil jeho odnětí společnému tranzitnímu režimu, čehož si z okolností případu nejméně musel být vědom, a proto je celním dlužníkem dle ust. § 115 odst. 1 písm. b) Úmluvy. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Krajského soudu v Ostravě a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítá, že krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že měl mít ve svém držení mezinárodní nákladní list po celou dobu přepravy, neboť z obsahu správních spisů naopak vyplývá, že tento mezinárodní nákladní list předal zástupci příjemce, a to po jeho předchozím telefonickém pokynu. Následně jel přepravované zboží na pokyn příjemce skládat do Prahy, kde mu byly doklady vztahující se ke zboží vráceny s razítkem Celního úřadu Olomouc. Stěžovatel měl proto zato, že doklady vztahující se ke zboží v Olomouci na celním úřadu skutečně byly a že zboží zde bylo řádně procleno. K výhradě krajského soudu, že razítko Celního úřadu Olomouc obsahuje datum cca měsíc pozdější, než mohlo dojít k vykládce zboží a je tedy nepravděpodobné, že by stěžovatel s tímto zbožím jezdil celý měsíc po České republice, stěžovatel uvádí, že se zbožím skutečně měsíc po České republice nejezdil. Chybné datum nezaregistroval, protože jsou tato data uváděna v nepříliš srozumitelných zkratkách, ze kterých není možné bez bližší znalosti

skutečné datum určit. Převzatce se soustřeďuje zejména na údaj týkající se označení celního úřadu, kam mělo být zboží dodáno. Tento údaj byl v daném případě v pořádku. Ostatně stěžovatel stejně jako ostatní řidiči není školený v tom, co má razítko celního úřadu obsahovat a jak má toto vypadat. Nemůže potom samozřejmě poznat ani to, zda je razítko falešné. Podle čl. 11 Úmluvy není dopravce povinen ani zkoumat to, jsou-li doklady a informace správné a postačující. Nesprávným se stěžovateli jeví i právní názor krajského soudu, že byl povinen dodat zboží Celnímu úřadu Olomouc. V případě tzv. zjednodušeného postupu celního odbavení, který zákon umožňoval, totiž není třeba, aby přepravované zboží bylo celnímu úřadu fyzicky dopraveno. Takto tomu mělo být i v tomto případě. Stěžovatel rovněž odmítá argumentaci krajského soudu, že jednal hrubě lehkomyšlně. Podle stěžovatele takto hrubě lehkomyšlně totiž postupují zcela standardně i všichni ostatní dopravci v mezinárodní kamionové přepravě. Stěžovatel považuje za nesprávný i další závěr krajského soudu, že pokud by přisvědčil argumentaci stěžovatele, pak by došlo ke stavu, kdy by jakákoli osoba, která má informace o zboží, mohla stěžovateli udělit jakýkoli pokyn a zboží odejmout nejen celnímu dohledu, ale příp. i jeho vlastníkově, čímž by se stěžovatel jako dopravce zbavil jakékoli odpovědnosti. K tomuto podotýká, že číslo přepravovaného kontejneru a další údaje vztahující se ke zboží a dopravci může současně znát pouze příjemce zboží. K situaci popisované krajským soudem tak v praxi nemůže dojít. Vzhledem ke shora uvedenému lze proto podle názoru stěžovatele dojít k jednoznačnému závěru, že jednal v dobré víře a že na jeho straně nedošlo k zaviněnému protiprávnímu jednání, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti a nelze proto po něm spravedlivě požadovat úhradu celního dluhu. Dále namítá, že krajský soud se nevypořádal s jeho důkazními návrhy, neboť navrhované důkazy neprovedl a nedostatečně se zabýval správností hodnocení důkazů, které provedl stěžovatel, a své závěry přesvědčivě nezduvodnil. Na tomto místě pak poukazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, a na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94. Stěžovatel je přesvědčen, že z napadeného rozsudku není zřejmé, proč krajský soud odmítl jeho argumentaci, a to především ve vztahu k tvrzené absenci zavinění a k dobré víře v řádný běh událostí. Krajský soud zde pouze obecně odkazuje na „okolnosti případu“, které předtím velice stručně popsal, příp. na hrubou lehkomyšlnost, a to opět bez bližšího odůvodnění. Proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud považuje v této věci za nezbytné uvést, že k situaci, kdy se krajský soud při svém rozhodování nikterak nezabýval námitkami stěžovatele, se již dříve vyslovil ve svém rozsudku ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaném pod č. 787/2006 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ostatně shodný názor zaujal i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 12. 10. 1995, sp. zn. III. ÚS 55/95, publikovaném ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 61/1995. Vzhledem k tomu, že okolnosti předvídané ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu nastaly i v tomto případě, neboť krajský soud se při svém rozhodování nikterak nezabýval námitkou stěžovatele týkající se provedení navrhovaných důkazů výsledkem stěžovatele a výsledkem Ing. O. V. a v odůvodnění rozhodnutí ani neuvedl proč tak neučinil, konstatuje Nejvyšší správní soud, že se v daném případě jedná o nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Krajský soud v Ostravě je proto v dalším řízení povinen se touto námitkou dostatečným způsobem zabývat.

Za tohoto stavu věci považuje Nejvyšší správní soud za bezpředmětné zabývat

se podrobně dalšími námitkami stěžovatele v kasační stížnosti, neboť zjištěná nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí představuje vadu řízení, jež se dotýká samotné zákonnosti nyní napadaného rozsudku, a tato skutečnost je sama o sobě důvodem pro zrušení citovaného rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, publikovaný pod č. 617/2005 Sb. NSS).

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušil a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud podle odst. 3 téhož ustanovení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne Krajský soud v Ostravě v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu